

Júlia

Jane Porter

Velencei varázslat

Diana Hamilton

Szerelemről szó sem volt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jane Porter, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A Júlia 731. eredeti címe: *His Merciless Marriage Bargain*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)
• Magyarra fordította: Kis Z. Margit

© Diana Hamilton, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A Júlia 732. eredeti címe: *A Spanish Marriage*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 731-732. számában, 2021
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-316-5

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jane Porter

Velencei varázslat

1. FEJEZET

Rachel Bern reszketve állt a Marcello-palota impozáns kapuja előtt. Kabátját és lófarokba fogott haját tépázta a szél. Az égbolton felhők tornyosultak, a tenger elöntötte Velence utcáit. A viharos szél az otthoni időjárást juttatta az eszébe, Seattle-ben is gyakori az eső és a szél.

Ideges volt. Ez az egész balul üthet ki. Könnyen megeshet, hogy csak rontani fog a saját és Michael helyzetén, de egyszerűen már nem bírta tovább, úgy érezte, tennie kell valamit. Ha most nem sikerül felkeltenie Giovanni Marcello érdeklődését, akkor soha. A kapcsolatfelvétel valamennyi lehetőségét végigpróbálta már, de egyetlen alkalommal sem jött semmilyen reakció.

A milliárdos olasz üzletember visszahúzódó életet élt. Sem e-mailen, sem telefonon nem volt elérhető. Amikor Rachel egy alkalommal egészen az irodája előszobájáig jutott, nem tudtak neki határozott ígéretet adni, hogy mikor tudja fogadni, és átküldték a *Marcello Holding* egy másik irodájába, hogy próbálkozzon ott. A vállalatcsoport több cégből és vállalatból állt, így aztán a lány most a családi rezidencia, a Marcello-palota bejáratánál próbálkozott. A család az évszázadok során kemény munkával és nem kevés kereskedői ügyességgel tett szert vagyonára és tekintélyére. Negyven évvel ezelőtt az ingatlanpiacra való belépéssel bővítette tovább tevékenységi körét. De igazából az egész világra kiterjedő tevékenységük csak Giovanni Marcello vezetésével kezdődött. Az ő vezetése alatt a családi vagyon megsokszorozódott.

A harmincnégy éves Giovanni állt a római székhelyű holding élén, de Rachel kutakodásából az derült ki, hogy még az igazgatótanácsi üléseken is ritkán jelenik meg, ehelyett inkább Velencébe húzódik vissza, és onnan irányítja a munkát. Ez volt az, amiért a lány most az ajtaja előtt állt, kimerülten, karjában egy hat hónapos babát tartva. Marcello nem teheti meg, hogy nem vesz róla tudomást!

Szorongó szívvel és könnyes arccal pillantott a csecsemőre, és némán bocsánatot kért tőle azért, amit tenni szándékozott.

– Csak a javadat akarom! – suttogta halkán a kicsinek, miközben erősebben szorította magához.
– És a közeledben maradok, ígérem!

Bár a kicsi aludt, olyan mozdulatot tett, mintha alvás közben is tiltakozna. Rachel szomorúan elmosolyodott. Nem hunyta le a szemét, mióta elhagyták Seattle-t. Pontosabban hónapok óta alig aludt, azóta, mióta éjjel-nappal ő gondoskodott a gyerekről. Félévesen már jobban kellene aludnia a fiúcskának, de talán érzi az ő bizonytalanságát. Vagy az anyját hiányolja...

Rachelnek elszorult a szíve. Bárcsak jobban gondoskodott volna Juliétről Michael születése után!

De tudta, hogy az idő kerekét nem lehet visszaforgatni, és azért van itt, hogy Michaelt átadja az édesapja családjának. Rachelnek segítségre volt szüksége. Anyagilag lenullázódott, és egy hajszálra volt attól, hogy a munkáját is elveszítse. Ez pedig nincs így rendjén. Különösen, ha az apa családjának módjában állna segíteni.

A lány határozottan megzörgette az ajtót. Végül arra az esetre, ha nem hallanák a kopogást, a csengőt is megnyomta, noha nem volt biztos benne, hogy működik.

Tudta, hogy figyelik a környéken leselkedő paparazzók. Rachel maga adta a tippet a fotósoknak, hogy ma este valami különleges fog történni a palotánál, és a dolog egy Marcello bébivel kapcsolatos.

A sajtójelenlét megszervezése nem volt különösebben nehéz, hisz Giovanni Marcello méltán érdekelte a sajtót. Rachelnek ma azért volt szüksége a médiára, hogy nyomást gyakoroljon a férfi családjára. Marcello óvta a magánéletét, ezért valószínűleg mindent elkövet majd, hogy elkerülje a további feltűnést. Rachel nem akarta megszégyeníteni vagy bosszantani a Marcellókat, és tudatában volt, hogy ez az eljárás az ellenkezőjét is kiválthatja, és a család még inkább elzárkózik.

De nem, ennek nem szabad megtörténnie, ilyenre még csak nem is gondolhat! Giovanni Marcello el kell hogy ismerje: Michael a családhoz tartozik, és el is fogja ismerni, mihelyt meglátja, mennyire hasonlít az unokaöccse a Marcellókra.

Rachel ismét kopogni akart, amikor kinyílt a kapu. Egy szikár, idősebb férfi állt előtte. A lány sejtette, hogy nem a családhoz tartozik, hanem a személyzethez.

– *Signor Marcello, per favore* – bökte ki higgadtan és tagoltan. A hosszú repülőúton sokat gyakorolta a mondatot, hogy a kellő pillanatban magabiztosan mondhasa ki.

– *Il Signor Marcello non è disponibile* – válaszolta a férfi.

Rachel nem értette a mondatot, de gyanította, hogy nemleges válasz volt.

– *È lui non a casa?* – A lány nem beszélte a nyelvet, és a kis útikönyve nem sokat segített neki.

– *No. Addio!*

Ezt értette. *Nem. Viszontlátásra!*

Mielőtt a férfi becsukhatta volna az ajtót, gyorsan előrelépett, és egyik lábát az ajtónyílásba dugta.

– A kis Michael Marcello – mondta olaszul, majd nyelvet váltott, és angolul folytatta, miután a férfi kezébe nyomta a kisbabát.

– Kérem, mondja meg Signor Marcellónak, hogy ha felébredt a baba, etesse meg. A cumisüveg a babatáskában van. – Azt is a férfi lába mellé rakta. – Ja, igen! Valószínűleg pelenkát is kell cserélni, mielőtt eszik – mondta gyorsan, miközben a szíve hevesen dobogott, és legszívesebben azonnal visszavette volna a férfitől Michaelt.

– A táskában minden benne van, amire szüksége lehet. Ha kérdése lenne Mr. Marcellónak, a hotelcímemet és a mobilszámomat is felírtam egy papírra, a táskában mindent megtalál.

Ekkor mintha gombóc akadt volna a torkán. Gyorsan megfordult, és elsietett, mielőtt sírni kezdett volna.

Így a legjobb Michaelnak, gondolta a könnyeit törölgetve és a lépteit szaporázva. *Légy bátor! Miatta teszed az egészset!*

Arra számított, hogy Giovanni Marcello megkeresi. Talán nem most azonnal, de a szállodája öt percre volt innen vízitaxival.

Még hallotta, ahogy a szikár megjelenésű idős férfi magas, éles hangon kiált valamit. Csak annyit értett, hogy *polizia*. Azzal fenyegeti vajon, hogy felhívja a rendőrséget? Igazából nem lenne meglepő. Fordított esetben ő is pontosan ezt tenné.

A gondtól és aggodalomtól kábultan a vízitaxira koncentrált. A motorcsónakos már várta. Ám egy másodperccel később valaki hátulról megragadta a karját.

– Jaj! – kiáltott fel Rachel. – Mit csinál? Eresszen!

– Ne szaladjon el! – szólt egy mély férfihang angolul a háta mögül.

Rachel megfordult. A lófarkából elszabadult tincseket a szemébe fújta a szél, és emiatt alig látott valamit.

– Nem futok el – felelte, és megpróbált kiszabadulni a férfi szorításából. A kísérlet azonban kudarcra volt ítélve. – Menjen innen!

– Szó sem lehet róla, Miss Bern – hangzott a lakonikus válasz.

Nos, most legalább tudta, kivel áll szemben. Giovanni Marcello! A férfi nem csupán magas volt, hanem széles vállú, sűrű, fekete hajú, világos szemű. Magasan ülő arccsontja és szigorú ajka volt. Rachel látott róla fotókat az interneten. Nem volt sok kép, hiszen alig mutatkozott nyilvánosan, ellentétben a testvérével, Antonióval.

A valóságban a férfi még keményebbnek hatott. Sötét ábrázata és jégkék szeme szikrákat lövellt felé. Mintha a tökéletes megjelenés mögött valami komor, vad és veszélyes dolgot rejtegetne.

Rachel egy lépést hátrált.

– Azt mondta, nem fut el – mennydörögte a férfi.

– Persze hogy nem futok el. Miért tenném? Nyugodtan elengedheti a karomat.

– Nem tudom, miért kellene hinnem magának. Az előbb tett ki nálam egy kisbabát.

– Nem „kitettem”. Maga a nagybátyja.

– Azt javaslom, fogja a gyereket, és vigye el, mielőtt rendőrt hívok.

– Csak nyugodtan hívja a rendőrséget. Akkor legalább az egész világ megtudja az igazat.

– Nem mondhatok mást, mint hogy fogja a gyereket, és tűnjön el a szemem elől, hogy elkerüljük

a további kellemetlenségeket!

– Dehogy tűnök! Van fogalma róla, milyen nehéz volt kiderítenem a tartózkodási helyét? Hónapokra volt szükségem, és magándetektívet kellett felfogadnom, amit nem is engedhetek meg magamnak. De most itt állok, és végre szabályozhatjuk a kötelezettségeinket. Sürgős szükségünk van a támogatására.

– Sem magához, sem a babához nincs semmi közöm.

– Michael egy Marcello. Ő a maga elhunyt testvérének az egyetlen gyermeke. Igazán megérdemelné, hogy a családja óvja, és gondoskodik róla.

A férfi összevonta szemöldökét.

– Maga provokál.

– Miért ne tenném? Maga is hónapokon át provokált engem. Épp elég ideje volt, hogy válaszoljon az e-mailjeimre vagy telefonhívásaimra. De maga meg sem próbálta felvenni velem a kapcsolatot! Ezért most itt vagyok.

– Elment az esze, hogy a húga fiát egyszerűen kirakja...?

– És Antonio fiát – szakította félbe Rachel a férfit. – Talán emlékszik még arra, amit biológiaórán tanult. A gyereknemzéshez rendszerint két fél szükségeltetik. Ez esetben Juliet és Antonio volt az a két ember. A DNS-teszt eredményei ott vannak a pelenkás szatyorban – folytatta. – Ugyanott megtalálja az orvosi dokumentumokat, valamint mindazt, amire a kicsinek szüksége van. Én megtettem, amit tudtam, most magán a sor.

Rachel elfordult, és örömmel konstataálta, hogy még vár rá a vízitaxi.

A férfi ismét megragadta, de ezúttal a vállánál fogva.

– Nem megy sehova, Miss Bern, legalábbis nem a gyerek nélkül! – fenyegetőzött fojtott hangon.

– Signor Marcello, nem volna szabad ilyen durván bánnia velem – felelte a lány hevesen kalapáló szívvel.

– És miért nem, Miss Bern?

A lány felpillantott az arcára, és találkozott a tekintetük. Marcello most valahogy nem tűnt annyira fagyosnak. A tekintetéből értelem, szenvedély és erő sugárzott. Ha nem lenne ennyire ellenséges, még vonzónak is találná.

– Mert már így is épp elég anyagot szolgáltat a paparazzóknak – suttogta, mire a férfi homloka ráncba szaladt. – Nem fog valami jól mutatni a holnapi újságokban, ahogy ráncigál.

A férfi lassan felfogta a helyzetet. Gyorsan elengedte Rachelt, és körbepillantott. A lány látta, ahogy sorra felfedezi a fotósokat.

– Mit művelt? – förmedt rá nyersen Rachelre. Most kiütözött az olasz akcentusa.

– Azt tettem, amit tennem kellett – felelte a lány rekedt hangon. – Ön csak húzta az időt, és habozott, hogy elismerje az unokaöccsét. Most már az egész világ tudja, hogy a babát átadtam a családjának.

Giovanni nagy levegőt vett. Legalább annyira sokkolta, mint dühítette az eset. Átverték! Átrázott egy manipulatív, pénzsóvár amerikai.

Gyűlölte azokat, akik mások pénzére vetnek szemet. Mohó, önző és lelketlen alakoknak tartotta őket.

– Maga rendelte ide a médiát?

– Igen.

A férfiban forrt a düh, de igyekezett elrejteni.

– És most elégedett magával?

– Elégedett vagyok, mert végre kicsalogattam a rejtekhelyéről.

– De hát mindenki tudja, hogy itt lakom! Továbbá az is közismert, hogy dolgozni is itthon szoktam. Még soha nem rejtőztem el senki elől.

– Akkor hogyan lehetséges, hogy most találkozunk először? Már számtalanszor próbáltam elérni, de soha, egyetlen alkalommal sem jelentkezett a megkereséseimre!

Hogy jön ez a nő ahhoz, hogy követelésekkel álljon elő? A húga, Juliet Bern, nem volt szerelmes az ő

öccsébe, Antoniába, csupán a pénze érdekelte. És most, hogy Juliet meghalt, a nővére itt áll az ajtaja előtt. Ez undorító!

– Én és a családom nem tartozunk magának semmivel. A testvére halott, az én testvérem is az. Az élet néha kegyetlen.

– Juliet egyszer említette, hogy magának kő van a szíve helyén.

– Tényleg azt hiszi, hogy maga az első nő, aki be akar hálózni, hogy kicsalja Antonio pénzét? – Vagy az enyémet, fűzte hozzá a férfi gondolatban, hiszen már az is megesett, hogy őt is bolonddá tették. De tanult belőle. Többé már nem dől be egy csinos arcocskának.

– Én nem próbáltam senkit behálózni! – felelte háborogva a lány. – Lelkiismeretes vagyok, és vannak erkölcsi alapelveim. Továbbá nem csodálom magát, és a gazdagsága sem vonz. Ettől függetlenül abban a helyzetben van, hogy segíthetne egy kisbabán, aki sürgős segítségre szorul.

– Most gratulálnom kellene a maga csodás jelleméhez?

– Egyáltalán nem. Csak hallgatnia kellene a lelkiismeretére.

Giovanni a szeme sarkából figyelte, ahogy az egyik paparazzo egyre közelebb lopózott, és közben egyfolytában kattintgatta a gépét. A családi vállalkozás vezetőjeként folyamatosan ügyelt arra, hogy a magánéletéről semmi ne kerüljön nyilvánosságra. Csaknem tíz évre volt szüksége, hogy a cég mérlegét pozitívvá tegye, és helyreállítsa a vállalat régi hírnevét. Erre most ez az amerikai nő botrányt csinál, hogy Antonio emlékét bemocskolja.

– Nem beszélgetek tovább az utcán – mondta Giovanni a lánynak. Általában jól kezelte a kínos helyzeteket, és ügyesen tért ki előlük. Most azonban itt állt, alig egysaroknyi távolságra a Canal Grandétól, egy szappanopera főszerepét alakítva. – És nem fogom engedni, hogy valami disznóságba rángassa bele a családomat! Ha bármilyen történet lejön, ahhoz én szállítom az anyagot, és nem maga!

– Ezzel már elkésett, Signor Marcello. Legalább fél tucat kamera rögzítette az eseményeket. A képek valószínűleg egy órán belül elérhetőek lesznek az online sajtóban. A pletykalapoknál számít a...

– Tudom, hogyan működik a bulvársajtó!

– Akkor a maga számára is világos, hogy most milyen anyag van a kezükben. Én, amint átadom a babát az alkalmazottjának, maga, ahogy utánam rohan, a vitánk a vízitaxi előtt... – Rachel itt kis szünetet tartott. – Nem lett volna sokkal egyszerűbb fogadni a telefonhívásomat?

A férfi átható tekintettel szemlélte a lányt, miközben egy másik nőre gondolt, aki nagyon hasonlított Rachel Bernre.

Egy másik, öntudatos és szép, barna hajú nőre...

Erőszakkal elhessegette a gondolatait egykori jegyeséről, Adelisáról. Megesküdött magának, még egyszer nem engedi, hogy egy nőnek hatalma legyen fölötte. Szerencsére tudta, hogyan fordítsa át a történetet másik irányba.

Giovanni egyik karját a lány csípőjére tette, majd szorosan magához vonta. Úgy fordította a fejét, hogy az arca jól látható legyen a lesifotósok számára is, majd megcsókolta.

Rachel dermedten állt, még a levegőt is visszatartotta. Giovanni megérezte a lány riadalmát és feszültségét, s ezért gyengédebben csókolta. Rachel ajka puha volt, és meleg. Ahogy a nyelve hegyével végigsimított rajta, érezte, ahogy a lány megremeg.

Egyre bensőségesebben és egyre növekvő izgalommal csókolta, és Rachel nem tiltakozott ellene. A lány furcsamód ártatlannak tűnt. A férfi teste megfeszült, a vér hevesen lüktetett az ereiben. A legutóbbi barátnőjével bő másfél éve szakított. Antonio halála óta egyetlen nő sem keltette fel az érdeklődését – egészen mostanáig.

Hirtelen elengedte Rachelt, és egy lépést hátrált. A lány mozdulatlan maradt, s kábult tekintettel meredt rá.

– A fotós barátaid most kaptak valami tényleg izgalmasat. – A férfi hangja még saját maga számára is nyersnek hatott. – Kíváncsian várom, melyik sztori mellett dönt majd a bulvársajtó, miután ilyen nagyszerű fotókkal szolgáltunk.

– Miért csinálta ezt? – préselte ki magából a szavakat a lány.

– Tudod, ez itt az én városom. Ha megjelenik egy sztori, akkor az az én sztorim lesz, és nem a tiéd.

– És miféle sztori lesz az, Signor Marcello?

– Tegyük egyszerűbbé a dolgot. Giovanni a nevem. A barátaim és a rokonok Giónak szólítanak. Nyugodtan szólíts te is így, én pedig Rachelnek szólítalak. Többé már nem vagyunk idegenek egymásnak. Ha úgy tetszik, van egy sztorink. A sajtó pedig bizonyára kedvelni fogja.

– Csak egyetlen történet van: az unokaöccse története, akit maga nem akar elismerni és segíteni.

– Valóban az unokaöcsém?

– Igen, és ezt maga nagyon jól tudja. Elküldtem magának a születési anyakönyvi kivonatot, és amíg itt vagyok, csináltathat újabb DNS-tesztet.

– Igen? És minek? – kérdezte halkán a férfi.

Mielőtt Rachel válaszolhatott volna, ismét a lány mellé lépett, magához húzta, ujjával gyengéden végigsimított felhevült arcán, majd ismét megcsókolta. Rachel nem húzódott el, nem tiltakozott, sőt inkább készségesen hozzásimult.

– Soha nem szabad alábecsülnöd az ellenfeledet, Rachel! – mondta utána Giovanni, miközben gyengéden megsimogatta a lány kipirult arcát. – Engem pedig főleg nem.

Rachelnek zúgott a feje, és szédült. Teljes érzelmi káosz uralkodott benne. *Mi történik itt? Hogy veszíthettem el ilyen gyorsan a helyzet irányítását?*

A csók lehet az oka mindennek. Ez a csók végzetes volt számára. Ha Antonio is így csókolt, akkor már érti, hogy miért őrült meg érte Juliet.

– És most az egyik karoddal szépen átölelsz – súgta halkán Giovanni, miközben erősen szorította a lány derekát –, és így sétálunk vissza a palotához.

Rachel keze ökölbe szorult. Borzasztó dühös volt magára a zavaráért, és azon gondolkodott, miképpen fordította át a férfi a helyzetet a maga előnyére.

– Micsoda furcsa játék ez, Giovanni?

– Az én játékom.

A lány a nyelvével önkéntelenül is megnedvesítette az ajkát, amely még mindig bizsergett Giovanni csókjától.

– De nem értem a szabályokat.

– Csak azért nem, mert pillanatnyilag nem vagy abban a helyzetben, hogy világosan gondolkodj.

– A férfi hozzáhajolt, s előbb egy csókot nyomott a homlokára, majd az arcára. – Egyáltalán nem lett volna szabad elkezdened ezt az egészet!

Giovanni mély, érzéki hangjától a lány megborzongott.

– Hagyd abba! Ez az egész csupán Michaelről szól – fakadt ki, de nem hangzott valami meggyőzően.

Giovanniról lerítt, mennyire örül a diadalának. Talán most nyert, de ez csupán egyetlen menet volt, gondolta Rachel. A küzdelemnek még nincs vége! Másfelől semmit nem tehet Michaelért, ha az utcán civakodik Giovannival.

Férfiak jelenlétében általában ideges volt. Már évek óta nem randevúzott komolyan senkivel. Julietnek az volt a véleménye, hogy sokkal jobban tetszene a férfiaknak, ha lazább lenne.

Rachel nem tudta, hogyan szokás flörtölni valakivel, de nem is volt célja, hogy belopja magát a férfiak szívébe. A munkája során szerencsére nem is volt szüksége arra, hogy a nőiességével bájolja el és vegye rá ügyfeleit az üzletkötésre. Bőven elég volt, hogy mindent tudott az általa kínált luxusrepülőgépekről.

– Nos, indulhatunk végre? – kérdezte Giovanni. – Vagy szeretnél még néhány képet készíttetni a paparazzókkal?

– Nem. Ennyi elég volt.

Megőrültem, motoszkált a lány agyában. Vagy talán inkább Giovanni őrült meg. Hogy történhetett meg mindez? Annyira össze volt zavarodva, hogy már semmiben nem volt biztos. Ezek a csókok... Már a férfi pusztá érintésére is elhomályosult az agya.

Most a lehető leggyorsabban össze kell szednie magát. Új tervre volt szüksége, mégpedig gyorsan.

Közeledtek a palotához, s bár Rachelnek nem akaródzott bemenni Giovanni házába, mégis örült, hogy nemsokára Michael mellett lesz.

Megbotlott, és kibillent az egyensúlyából. Giovanni erősebben fogta a derekát, és jobban magához szorította.

– Ne szoríts ennyire! – tiltakozott a lány. – És nem lett volna szabad megcsókolnod.

– Olyan rég volt már, hogy rendesen megcsókoltak?

– Ezt mindennek nevezném, csak nem annak! Amerikában nem szokás ilyen erőszakosan letámadni egy nőt.

– Igen. Már hallottam róla, hogy Amerikában azt sem tudják a férfiak, hogyan kell rendesen csókolni. Szégyen, gyalázat! – Néhány lépéssel a palota előtt Giovanni megállt, és a lány szemébe nézett. – Határozottan jobban festesz, mióta megcsókoltalak. Sokkal jobb a színed, és láthatóan több az élet benned – mosolygott Rachelre, de a pillantásában volt valami a ragadozó tekintetéből.

A lány tudta, mit akar Giovanni: alkalmat adni a lesifotósoknak még néhány kép készítésére. Dühítette, hogy a férfi ellopta tőle a show-t, és a maga kedvére alakította.

Hirtelen kinyílt az ajtó. Giovanni szorosan magához ölelte a lányt, miközben beléptek a palotába. Az ajtón át közvetlenül egy hatalmas, muranoi üvegből készült csillár díszítette előcsarnokba léptek. Giovanni sietve a lépcsőhöz irányította.

Gondolkodj, figyelmeztette magát Rachel. Tiszta fejjel kell újragondolnia a helyzetet.

– Most már elengedhetsz – jegyezte meg hangosan, és eltolta magától a férfi kezét. – Itt már nincsenek paparazzók.

Giovanni lazított a szorításán, miközben egy szalonba értek az első emeleten. Csak itt engedte el teljen Rachelt.

A lány elveszettnek érezte magát a pompás helyiségben. A hatalmas ablakok a Canal Grandéra néztek. Nagy, bekeretezett tükrök erősítették fel a kívülről érkező fényt, jól megvilágítva a mennyezet freskóit és stukkóit.

Rachel nagyon idegenül érezte magát, de nem akarta, hogy ez meglátsszon rajta. Elég baj, hogy élvezte a férfi csókját.

– Hol van Michael? Ide tudod hozatni?

– Nem. – Giovanni egy mozdulattal hellyel kínálta. – Előbb meg kell beszélünk valamit.

– Akkor is megbeszélhetjük, ha már nálam van a kicsi.

– Egyszerűen itt hagytad! Nem fogom úgy visszaadni, mint egy elveszett csomagot.

– Pontosan tudod, miért hagytam itt.

– Csak azt tudom, hogy nagyon lobbanékony természeted van.

– Látod, ebben tévedsz. Igen higgadt személyiség vagyok... – A lány elnémult, amikor Giovanni gúnyos mosollyal pillantott rá. – *Te* idegesítesz fel. Lehetetlenül bántál velem az első pillanattól fogva!

– Ne feledd, úgy kezdődött, hogy kiraktál egy kisbabát a küszöbömön, és leléptél.

Rachel inkább az ajkába harapott, semmint hogy valami jóvátehetetlent mondjon. Tisztában volt vele, hogy a férfi minden egyes szavát ellene fordíthatja. Ezért nagyon igyekezett tárgyilagos hangon megszólalni.

– Nem raktam ki Michaelt. Ilyet sohasem tennék velem, hiszen szeretem.

– Mindenesetre elég furcsa módja a vonzalom kimutatásának, amit tettél. Nem így látod?

– Csak a figyelmedet akartam felkelteni.

– Sikerült. – Giovanni ismét hellyel kínálta a selyemhuzatú dívány felé intve. – Lesegíthetem a kabátodat?

– Köszönöm, inkább nem. Nem maradok sokáig.

A férfi szája széle megrándult, mintha jól szórakozna.

– Biztos vagy benne, hogy nem volna jobb...

– Nekem az volna a legjobb, ha az unokaöcsém megint nálam lehetne.

– Ne aggódj, jó kezekben van. És ahogy már mondtam, meg kell beszélnünk néhány dolgot, mielőtt visszahoznák. Ezért azt javaslom, helyezd magad kényelembe, mert a beszélgetésünk inkább kényelmetlen lesz, mint kellemes. – Giovanni előbb Rachel szemébe pillantott, aztán tetőtől talpig végigmérte. – Eseménydús napom volt, hozatok magamnak kávé. Kérsz te is?

Rachel előbb ösztönösen megrázta a fejét, de aztán meggondolta magát.

– Köszönöm, szívesen innék egyet.

A férfi, miután megrendelte a kávé, leült a dívánnyal szemközt lévő világoskék huzatú fotelbe, és lazán kinyújtotta a lábát. Teljesen nyugodnak tűnt.

– Biztos vagy benne, hogy a nap hátralevő részében állni akarsz?

– Nem szándékozom fél óránál tovább maradni.

– Komolyan azt gondolod, hogy fél óra alatt el tudjuk rendezni Michael jövőjét?

A férfi hangja barátságos volt, és mondandója észszerűnek tűnt, ez pedig azt jelentette, hogy nagyon résen kell lennie.

A lány nagy levegőt vett, és leült a kecses díványra. Ülbe tette a kezét, és várta, hogy Giovanni megszólaljon. Ez jól bevált taktika volt a gazdag ügyfeleinél. Amikor hagyta, hogy ők határozzák meg a tárgyalás menetét, mindig az volt az érzésük, hogy ők irányítanak, ők vannak nyerő pozícióban. Rachel ezt a taktikát alkalmazta most is, és várta, hogy Giovanni adja meg az alaphangot a beszélgetésnek. Így még időt is nyert, hogy átgondolja a helyzetet.

Ám a férfi nem sietett. Hátradőlt a foteljában, és figyelmesen szemlélte a lányt. Néma csend uralkodott a hatalmas teremben. Az idő csak múlt, a csend pedig már-már elviselhetetlenné vált Rachel számára. Egyre türelmetlenebb lett, az idegei pattanásig feszültek.

– Ha nem kezdjük el megbeszélni a dolgot, nyilvánvalóan ki fogunk futni a fél órából – szólalt meg végül. Nagyon dühítette Giovanni viselkedése. A férfi egyértelműen szórakozik vele.

– Csupán időt akartam hagyni, hogy megnyugodj – felelte Giovanni.

Rachel biztos volt benne, hogy a férfi csak el akarta bizonytalanítani. De miért? Nem tetszett neki a hallgatás, ugyanakkor ez még mindig jobb annál, mint ha megcsókolná. A lány nagyon jó volt az üzleti kapcsolatok kiépítésében, nehézsége csupán a személyes kapcsolatok kezelésében volt.

Túl keveset randizott. Mindig attól tartott, hogy túl sok energiát áldoz egy olyan kapcsolatra, amely nem biztos, hogy hosszú életű lesz. Így aztán kizárólag a munkájára összpontosított, és mindent megtett, hogy megfeleljen a vele szemben támasztott elvárásoknak. Miközben a vele egykorú nők szerelembe estek, és a szabadidejüket a barátjukkal töltötték, addig ő szerződéseket írt, és rendkívül megnyugtatónak találta, hogy ő az a személy a cégnél, akire mindenki bármikor számíthat.

Ám most ettől a magas, rendkívül jóképű és karizmatikus olasz férfitől nem csupán a szokásos magabiztossága párologott el hirtelen, de inába szállt a bátorsága is. Rachel minden gond nélkül képes volt rávenni férfi ügyfeleit egy harmincmillió dolláros magángép megvásárlására, de lám, amint megcsókolták, hirtelen teljesen elvesztette a hidegvérét!

– Lenyűgöző ez a szalon – szólalt meg. – Azt remélted, hogy majd elbizonytalanít a látvány, ugye?

– Messze nem ez a legszebb terem a palotában. Ez anyám kedvenc szobája. Ha itt lenne, ő adná neked a kávé.

Rachel zavarában oldalra pillantott.

– Édesanyád itt él a palotában? – kérdezte.

– Az év nagy részét Sorrentóban tölti. – A férfi felállt, az üvegfalhoz ment, és kinézett a csatornára.

Rachel kihasználta az alkalmat, hogy végre alaposabban is szemrevételezze. Legalább egy méter kilencven magas volt, széles vállú és keskeny csípőjű. Még hátulról is erőt és hatalmat sugárzott. Határozottan nem az a remetetípus volt, amilyennek a lány elképzelte.

Giovanni még mindig kifelé nézve megszólalt:

– Bevallom, meglep, hogy kétségbeesésben nem kerested meg őt. Ki lenne készségebb egy

kisgyermek kapcsán, mint a nagymama?

– Tévedsz. Próbáltam felvenni vele a kapcsolatot.

– És?

– Szóra sem méltatott.

– Tudod, minden posta, amit anyám kap, a titkárnőmön megy keresztül. Mivel anyám egy ideje nincs túl jól, megkértem őt, hogy semmi olyasmit ne továbbítson neki, ami kikölkenthetné a nyugalmából.

– Én azt gondoltam, örülne, ha megtudná, hogy Antoniónak van egy kisleánya.

– Nem fogom hagyni, hogy reménykedjen valamiben, a végén pedig kihasználják.

– Ilyet soha nem tennék.

– Nem kértél volna pénzt tőle, ha válaszol? Nem a támogatását kérted volna? – A férfi keserűen felnevetett. – Dehogynem. És az én kötelességem, hogy megvédjem őt az ilyesféle zaklatásoktól.

– Én inkább úgy látom, hogy talán még a gyógyulásához is hozzájárulhatna, ha a kisunokáját a kezében tarthatná.

– Ha a gyerek tényleg Antonio fia, akkor talán.

– Michael Antonio fia.

– És ezt miért kéne elhinnem?

– Mert van rá bizonyíték.

– Egy apasági teszt? – kérdezte Giovanni gúnyosan, és fel-alá járkált a teremben. – Nagyon köszönöm, de inkább elvégeztetem a tesztet én magam.

– Nagyon jó. Tedd azt!

Giovanni megállt, és keresztbe fonta a mellén a karját.

– Ha Antonio az apa, akkor mi van?

– Elismered őt családtagnak.

– És aztán, hogyan tovább?

Rachel már szóra nyitotta a száját, de aztán becsukta, mielőtt megszólalt volna. Michaelnak szüksége van támogatásra, nem pusztán anyagira, hanem érzelmi jellegűre is. A lány biztos akart lenni benne, hogy Michael nem felejt el sem az őt, sem Antonio családját. Elég baj az, hogy a születése után hamar árvaságra jutott. Rachel még mindig őrlődött rajta, miért nem vette észre, mekkora problémája van a testvérének. A lány időközben már könnyvet írhatott volna a szülés utáni depresszióról, de novemberben és decemberben még azt sem tudta, hogy van ilyen betegség, s ezért nem volt különösebben együttérző a testvérel. Ahelyett hogy gondoskodott volna Juliet orvosi kezeléséről, azt mondta neki, hogy szedje össze magát – ami a legrosszabb volt, amit csak tehetett.

Rachel csődöt mondott, amikor a testvére segítségre szorult.

2. FEJEZET

Giovanni látta, ahogy a lány szeme megtelik könnyel, és az ajkába harap, mint aki viaskodik önmagával. De ő ezt nem veszi be – mindez csupán a műsor része.

Adelisa ugyanilyen volt. Szép, ravasz, és okosan uralta a férfiak szívét minden helyzetben. Ő elhalmozta gyönyörű és drága ékszerekkel, amit csak megkívánt – és Adelisa bizony kívánós volt e téren. Gyémánt, rubin, smaragd, zafír, amit aztán később pénzzé tett.

A családja figyelmeztette, hogy Adelisa csak kihasználja őt. Az anyja háromszor is felkereste, és elmondta neki, hogy a barátnőjét gyakran látják más férfiak társaságában. De ő ezt egyszerűen nem akarta elhinni. Biztos volt benne, hogy a lány szereti. Megkérte a kezét, össze akartak házasodni...

Hat hónappal később tudta meg, hogy Adelisa eladta a gyémánt fülbevalót, amelyet neki ajándékozott az eljegyzésükkor. Az értéke dollármilliókra rúgott, de ennél is többet nyomott a latban, hogy a családi örökség része volt, és hogy tiszta szívéből ajándékozta a szerelmének.

Hát mégis igaza volt az anyjának. Adelisa a bolondját járatta vele.

Mindez nagyjából tíz évvel ezelőtt történt. Azóta került mindenféle érzelmi bonyodalmat. Most kételkedő pillantást vetett Rachelre. Szép arc, szél tépázta lófarkok. Átlagos testmagasságú, mutatós, vonzó nő, sötét kabátban és fekete, térdig érő csizmában. De ő nem akarta szépnek vagy vonzónak találni. Arra az érzésre meg végképp nem akart emlékezni, amit akkor érzett, amikor magához szorította a határozottan nőies idomú Rachelt.

– És már kigondoltad, hogyan akarsz minket rábírní, hogy magunkhoz vegyük a gyereket? – kérdezte mereven. – Mert egy család nem csupán a génekről szól, hanem a gondoskodásról és a kötődésről is. És ez nem jön egyik pillanatról a másikra. Az ember senkire sem erőltethet rá csak úgy egy idegent...

– Michael nem idegen. Ő Antonio fia. – Rachel elsápadt. – És a húgomé – tette hozzá. – Tudom, hogy nem sokra tartod a húgomat, de nagyon szerette az öcsédet.

– Magunk között vagyunk. Nincs szükség a színjátékra.

– Te nem tudod, milyen volt valójában.

– Épp eleget tudok.

– Én is azt gondoltam, mint te, de tévedtem. És Juliet a tévedésem miatt halt meg. Michaelnak senkije sincs rajtunk kívül. Azt akarom, hogy adj neki esélyt, mindegy, mit gondolsz Julietről vagy rólam...

A lány elhallgatott, amikor kinyílt az ajtó, és egy fiatal, karcsú, sötét hajú nő lépett a szobába ezüsttálcával a kezében. A szobalány a kanapé melletti asztalkára tette a tálcát, néhány szót váltott a férfival, és távozott. Giovanni felállt, az egyik kávéspoharat a lány kezébe adta, majd a másikkal a kezében ismét leült. Miután Rachel átvette tőle a kávéscsészét, megkérdezte:

– Mikor hozzák ide Michaelt?

– Amint kiitta a cumisüvegét.

– Tehát jól van?

– A személyzet már beleszeretett. Anna azt mesélte az imént, hogy már folyik a lányok közt a vita, hogy ki tarthatja legközelebb a kezében...

– Akkor az volna talán a legszerencsésebb, ha egyszerűen véget vetnél a vitának azzal, hogy idehozatod.

– Még nem ittad meg a kávédat. A leveleidből pedig úgy tűnt, mintha nagyon kimerültél volna. A lány elpirult.

– Olvastad a leveleimet?

– Igen. És az ügyvédem is.

– Akkor egyszerűen az időt húztad?

– El kellett indítanom a saját nyomozásomat is. Nincs ínyemre, ha fenyegetnek.
– Nem fenyegettelek. Itt nem rólad van szó, hanem egy kisbabáról, aki elvesztette a szüleit. Önző dolognak tartom megtagadni tőle a jobb élet lehetőségét.
– Aha, tehát ismét az anyagi követeléseknél tartunk.
– Az anyagi rész csupán egy része. Michael, bár Seattle-ben született, mégis csupán félig amerikai. Meg kell ismernie az apja családját is, és ennek a családnak is a részévé kell válnia.
– Kétlem, hogy számodra a velencei eredet ugyanolyan fontos, mint a Marcellók vagyona és befolyása.
– Nem kívánhatom mindkettőt Michael számára?
– Nem hinném, hogy mindkettőt akarod.
– Akkor tévedsz. Keményen megdolgoztam érte, hogy az lehessenek, aki vagyok. De huszonnyolc éves egyedülálló nőként nem vagyok abban a helyzetben, hogy egyedül felneveljek egy gyermeket, és kiváltképp nem, ha a gyerek egy Marcello.
– Mit jelent az számodra, hogy „Marcello”?
– Régi, tekintélyes családból származtok. Évszázados történetetek van. Te személy szerint olyan sokat tettél az olasz gazdaságért, hogy tavaly kitüntettek.
– Tizennégy éve a vállalat a csőd szélén állt. Senki sem akart velünk üzletet kötni. Minden erőmmel azon voltam, hogy megújítsam a vállalatot. Feladtam a magánéletemet, hogy teljes egészében a munkának szentelhessem magam. És nem áll szándékomban tovább bővíteni a családot.
– De a családod már bővült – felelte Rachel higgadtan. – Akár tetszik, akár nem.
– Értem én, hová akarsz kilyukadni. Michael az öcsém fia. Ő az örökös, ugye?
Rachel összerándult, mert tényleg ez a gondolat járt a fejében, amikor idecsődítette a bulvársajtót.
– Nem. Csak úgy vélem, hogy jó nevelést és megfelelő támogatást adhatnál, és kellene is, hogy adj Michaelnak. Ez a két dolog az, amit én nem tudok megadni neki.
Giovanni összevont szemöldökkel meredt rá.
– Te nem is akartad igazából itthagyni, ugye? Az egészséget azért csináltad, hogy érvényesíthess velem szemben valamiféle igényt.
– Itt nem rólam van szó.
– Vagy úgy, tényleg? Légy őszinte! Egy hat hónapos babának alig vannak anyagi szükségletei. Tápszer, pelenka, néhány tiszta ruhadarab, amit ráadsz...
– Szeretet, idő, odafigyelés...
– Amit most szeretnél bevasalni rajtam?
– Nem – felelte a lány éles hangon, de igyekezett nyugodt maradni. Tudta, hogy addig nem szabad vitatkoznia a férfival, míg nem jutott vele egyezsége. Addig meg különösen nem, míg Michaelt nem hozatta vissza. – Nagyon szeretném, ha egyáltalán nem szorulnánk a pénzre. De nem tudok egyidejűleg Michaelról gondoskodni és dolgozni is, és az AeroDynamicsnál sajnos nincs bölcsőde.
– De persze mindjárt megoldódna a probléma, ha hozzáférnél Antonio örökségéhez, abbahagynád a munkádat, és a gyermeket az őt megillető jólétben nevelnéd fel – jegyezte meg Giovanni gúnyosan. – Jól látom a dolgot?
– Nem, rosszul látod! – felelte a lány, és nagyon igyekezett, hogy ne látsszon rajta, mennyire ideges.
– A húgod az édestestvéred volt?
– Igen.
– Ez azt jelenti, hogy te is ugyanabból a... munkáscsaládból származol, mint a húgod?
– Mi nem voltunk munkáscsalád. Apám elismert mérnök volt a Boeingnél, anya pedig jól bejáratos fogorvosi praxist működtetett Seattle-ben.
– Nem Seattle-ben, hanem Buriénben.
Tehát kutakodott a családjá után... Rachel lenyelte a dühét. Most nem szabad kijönnie a

sodrából.

– Burien pár mérföldre délre van Seattle központjától. De apánk halála után valóban nem volt könnyű életünk.

– Akadtak pénzügyi gondjaitok.

– Az alsó középosztályhoz tartozni nem bűn, még csak nem is szégyen. A gazdagság nem teszi jobbá az embert.

– Ugyanakkor több szempontból is előnyös.

– Morális szempontból semmiképp. – A lány ügyesen titkolta, mennyire feldühítette Giovanni a véleményével. – Sőt inkább azt gondolom, hogy morálisan te vagy hátrányban. Mert ilyen sokáig haboztál megtenni azt, ami a kötelességed. Jobban aggódsz a vállalatodért, mint az unokaöcsédért.

– Eddig az anyagi jólét előnyeiről beszélgettünk, most meg egyszerűen rám támadsz?

– Nem, dehogy támadok rád. Csak elmondtam az álláspontomat.

– Azt, hogy erkölcsi fölényben vagy velem szemben, mert a munkásosztályból származol?

– Ha morálisan fölényben vagyok veled szemben, akkor ez pusztán azért van, mert én tudomásul vettem, hogy van egy unokaöcsém, aki iránt bizony felelősséggel tartozom, ellentétben veled. Ismertem az öcsédet. Volt vele üzleti kapcsolat. Azt hiszem, porig alázva érezné magát, ha tudná, hogy elutasítod a fiát.

– Először is, nem utasítottam el az unokaöcsémet. Másodszor, nem ismerted valami jól az öcsémet, ha azt hiszed, hogy bármilyen szempontból kicsit is örült volna a húgod terhességének. Sőt a terhessége tette tönkre. Annyi biztos, hogy meggyorsította a halálát. Mielőtt bármit mondasz nekem az erkölcsről, előbb a saját családod portáján kellene söprögetned.

Giovanni felállt a fotelból.

– A húgodnak az volt az egyetlen célja, hogy valami gazdag pasit fogjon magának. Neki teljesen mindegy volt, hogy Antonio beteg, és meg fog halni. Egyszerűen csak jólétet akart. Spórold meg magadnak a szónoklatot meg a szép szavakat, Rachel. Tudom, milyenek vagytok, te meg a testvéred. A manipuláció mesterei. De én nem dőlök be a játékaiknak. További szép napot! *Addio!*

Ezzel elhagyta a szalont, és tárva-nyitva hagyta maga mögött az ajtót.

Giovanni felfelé iramodott a lépcsőn, kettesével vette a fokokat. Dühös volt, és háborgott, hogy egy idegen vette a bátorságot, és tudni vélte, milyen volt a testvére, és mit akart.

Egész gyerekkorukban, majd ifjúságuk éveiben Antonio nem csupán a testvére volt, de egyben a legjobb barátja is. Volt egy húguk, de ő hatéves korában meghalt, s ez a fiúkat csak még inkább összekovácsolta. A kapcsolatuk olyan szoros volt, hogy Gio azt gondolta, nincs is szükségük más barátokra. Ugyanabba az internátusba jártak Angliában, később pedig ugyanarra az egyetemre. Antoniót a közgazdaságtan és a pénzügy érdekelte, Giovanni inkább a műszaki dolgok és a tervezés. Mindketten boldogok voltak, hogy majd a közös családi vállalkozásban együtt dolgozhatnak. Giovanni közvetlenül a tanulmányai befejeztével el is kezdte a munkát. Antonio ezzel szemben még egy stúdiumot teljesített, és szerzett egy MBA-diplomát a Harvardon. Giovanni győzte meg az apját, hogy okos dolog volna Antoniót Amerikába küldeni, mert a nemzetközi tekintéllyel bíró végzettséggel még nagyobb szakmai tekintélyre tenne szert, amiből a vállalatuk is profitálna.

Ám a dolog egészen más fordulatot vett. Még a harvardi évek alatt Antonio munkát vállalt a Wall Streeten egy nagy pénzügyi cégnél, ahol tehetségével, intelligenciájával és kiváló nyelvtudásával mindenkit elkápráztatott. Ugyanúgy, mint Giovanni, Antonio is öt nyelven beszélt. A cég meg akarta szerezni magának, Manhattanben nyitottak neki irodát. Antonio végül elfogadta a cég ajánlatát, amely rendkívül jövedelmező volt számára, és sok utazással járt.

Öccse döntése megrázta Giovanni. Úgy érezte, elárulták. Apja éveken át rossz döntéseket hozott, és a gyakorlati beállítottságú Giovanninak szüksége lett volna az öccsére a vállalat megmentéséhez. A pénzügyi zseni Antonio nélkül fennállt a veszélye, hogy mindent elveszítenek. De Antoniót nem nagyon motiválta, hogy egy olyan vállalatnak dolgozzon, ahol nem megy

minden simán, még akkor sem, ha ez éppenséggel a családi vállalat.

Gio azután ismerte meg Adelisát, hogy Antonio elvállalta az irodavezetést Manhattanben, és megosztotta csalódottságának és frusztrációjának okát Adelisával. A nő jó hallgatóságnak bizonyult. Mint később kiderült, túlságosan is odafigyelt. Továbbadta a bizalmas vállalati információkat, és ezzel mindent veszélybe sodort, amiért Gio oly sokat és keményen dolgozott.

Természetesen nem mindegyik nő olyan, mint Adelisa. De ha az ember Olaszország egyik leggazdagabb üzletembere, jobban teszi, ha nem bízik egyetlen nőben sem.

Miután Giovanni elhagyta a termet, Rachel egy ideig még dermedten ült a díványon. Fejében még ott visszhangzottak a férfi szavai. Giovanninak abban igaza volt, hogy Juliet jómódú férfit akart magának. Már serdülőkora óta arról álmodott, hogy gazdag férfihoz megy feleségül.

Rachelnek sokáig az volt az érzése, hogy ő az egyetlen, akit Juliet nem tud az ujjá köré csavarni. Az évek folyamán ez néha súrlódásokhoz vezetett köztük, kisebb családi konfliktusokat is okozott. Anyjuk mindig Juliet pártját fogta. Akkor is, amikor elkezdett Antoniával találkozgatni, és állandóan pénz kellett új ruhákra meg fodrászra.

Rachel habozott pénzt adni a húgának, és azt mondta neki, keressen állást, és a saját pénzén vegye meg az új ruhákat.

– Ez jót tenne az önbecsülésének is – mondta Rachel az anyukájának, amikor Juliet, ahogy az várható volt, hisztizni kezdett. – Nem helyes, ha mindent megadunk neki, amit csak akar.

– Miért vagy ilyen szigorú velem? – vetette ellen az édesanyja. – Nem munkára termett.

– Ez nem így van, anya. Okos lány, megvan a magához való esze. Csak rettentően lusta, és a mi pénzünkben él.

– Már hónapok teltek el, hogy utoljára pénzt adtunk neki. Most már sokkal jobban beosztja, mint régebben.

– Mert a mindenkori barátja fizeti a kiadásait.

– Neki legalább van barátja.

– Akkor ér valamit az ember lánya, ha udvarlót tart?

– Igazad van. Te természetesen túl intelligens vagy ahhoz, hogy beléd szeressenek.

– Nem, anya. Ahhoz vagyok elég intelligens, hogy távol tartsam magam az ilyen férfiaktól. Inkább Juliet miatt kellene aggódnod. Azt hiszi, neki nem kell dolgoznia, mert szép. De a szépség mulandó.

– Féltékeny vagy rá.

– Abból a korból már kinőttem, anya! Talán az voltam, amikor tizenkét évesen lecsapta a kezemről az első barátomat, de most huszonhat vagyok. Kitűnő baráti körrel és olyan hivatással, amit szeretek.

– Akkor miért zavar annyira, hogy Juliet más életet él? Inkább kívánj neki szerencsét! Ő biztos benne, hogy rátalált a szerelem, én pedig gyanítom, hogy néhány napon belül bejelenti az eljegyzést.

Ám Mrs. Bern tévedett. Bejelentés volt, de eljegyzés nem. Juliet terhes lett, és a barátja, a gazdag olasz üzletember, Antonio Marcello véget vetett a kapcsolatuknak, és hazautazott Itáliába. Mégpedig Juliet nélkül.

Julietet borzasztó szerelmi bánat gyötörte. Ráadásul nem telt bele két hónap, meghalt az édesanyjuk. Egyik napról a másikra. Alig három héttel később az újságból értesültek arról, hogy Antonio Marcello Rómában, családi körben elhunyt. A terhesség alatti sorcsapások hatására Juliet már a szülés előtt depresszióba esett, és ez a helyzet később sem javult.

Michael megszületése után Rachel elvesztette a türelmét a húgával szemben. Aztán Juliet már nem volt hajlandó felkelni az ágyból, valakinek pedig gondoskodnia kellett a kicsiről. Mindez már túl sok volt Rachelnek.

Ehhez jött még a munkahelyi stressz, mivel a cég a pillanatnyilag nehéz gazdasági helyzet miatt elbocsátásokba kezdett. Ha Rachel elveszítette volna a munkahelyét, az felért volna egy katasztrófával. Ő maradt a család egyetlen pénzforrása. Az élete a feje tetejére állt.

A lányt Anna, a szobalány szakította ki gondolataiból.

- Kérem, kövessen – szólította fel Rachelt tört angolsággal.
- Hová? – szerette volna tudni Rachel.
- Ki kell kísérem az ajtóhoz.
- Hol van a baba?

Anna a homlokát ráncolta.

– Michael. *Il bambino* – erősködött Rachel. – Nélküle nem mehetek el.
– Sajnálom, de Signor Marcello azt mondta, a *bambino* marad, maga pedig... elmegy. Kérem, kövessen! – szólította fel a szobalány kissé bizonytalanul.

– Nem, egy tapodtat sem mozdulok innen Michael nélkül. Kérem, hozza ide őt, de azonnal!

– Sajnálom, de nem tehetem. Signor Marcello később majd felhívja.

Rachel felpattant a díványról, és Annához lépett.

- Hol van? Hol van Signor Marcello?
- A dolgozószobájában. Én... kikísérem magát. Jöjjön, kérem...
- Hol van a dolgozószobája? – tudakolta Rachel egyre türelmetlenebbül.
- Sajnálom...

Rachel gyorsan körbepillantott. A lépcső, amelyen feljött, még legalább két szintig megy fel. Gyors elhatározással, vad tempóban elindult a lépcsőn felfelé. Anna követte, és az angol meg az olasz sajtós keverékével igyekezett jobb belátásra bírni. Rachel azonban rá sem hederített.

– Giovanni! – kiáltotta hangosan. – Giovanni, hol vagy? Nem megyek el addig, míg nem kapom vissza Michaelt!

– Most aztán elég legyen! – A folyosó végén egy nyitott ajtóban megjelent Giovanni, sötét ábrázattal. – Amióta itt vagy, cirkuszolsz!

- Teljes joggal! Hogy hagyatsz egyszerűen faképnél a szalonban?
- Elköszöntem, téged pedig nem kényszerített senki, hogy maradj.
- Nagyon jól tudod, hogy nem megyek el Michael nélkül!
- Érdekes. Ma reggel még nem okozott problémát, hogy csak úgy itt hagyd! – pillantott dühösen Gio a lányra. – Biztos, hogy ti ketten nem ikertestvérek voltatok?

A lány szeme égett, és úgy érezte, gombóc szorult a torkába.

– Nem érdekel, hogy mit gondolsz rólam. Nekem csak az a fontos, hogyan viszonyulsz Michaelhoz. Ő egyáltalán nem tehet arról, hogy a testvéred fiaként jött a világra. És ha bíróságra kell mennem, hogy tartásdíjat fizess, akkor meg fogom tenni.

– Efelől semmi kétségem. De majd meglátod, hogy a bírósági ügyek itt lényegesen tovább húzódnak, mint Amerikában. Esetenként hat, nyolc vagy akár tíz évig is eltarthat, mire ítélet születik.

Ez a kijelentés ugyan sokkolta Rachelt, de látszólag közömbösen vállat vont.

– Ha ragaszkodsz az ilyen hosszú pereskedéshez, az biztosan nagy sajtóérdeklődést vált majd ki.

A férfi olyan pillantást vetett rá, amelyet nem tudott értelmezni.

- Játsszunk nyílt lapokkal! Mennyit akarsz kapni?
- Tartásdíjként Michael számára?
- Nem! Mennyit akarsz kapni a fiúért? Mennyit kell fizetnem, hogy itt hagyd?

Rachelnek egy pillanatra elakadt a lélegzete.

- Te ... meg akarod őt tartani?
- Azért túlzás lenne így fogalmazni.
- Akkor miért kérdezted?
- Talán mert tudni szeretném, mennyi pénzembe kerül, hogy megszabaduljak tőled.
- Ez azt jelenti, hogy igazából csak tőlem szeretnél megszabadulni?
- A problémától szeretnék megszabadulni.
- De a probléma a te palotádban fog élni, már amennyiben nem küldöd el máshova... Ó, csak

nem adnád be egy gyermekotthonba?

Giovanni áthatóan pillantott a lányra.

- Rendes nevelésben részesül.
- Szereti majd valaki?
- A szeretetet és a szigort patikamérleggen kell mérni.
- És te leszel az, aki felneveli?

– Nőtlen vagyok. Sokat dolgozom, de gondoskodom róla, hogy a lehető legjobb bánásmódban részesüljön.

Ez félelmetesen hangzott.

Giovanni kérdően tekintett rá.

- Mi a baj? Nem látszol valami boldognak.
- Michaelnak többre van szüksége egy drága bébiszitternél.
- Természetesen hozzáértő és gyerekszerető...
- Eleget hallottam. Rémisztő, amit mondasz! Semmi esetre sem fogom Michaelt a felügyeletedre bízni.

– De hát azt akartad, hogy úgy nőjön fel, mint egy Marcello!

– Benneteket is így neveltek? A legjobb bébiszitterekkel?

– Igen. Később pedig a legjobb internátusokba kerültünk, végül pedig a legjobb egyetemeken tanultunk.

– Vagyis nem otthon nőttetek fel?

– Nem. Az eredmény mégis egészen elfogadható, nem?

– Az eredmény egy szívtelen ember.

– Én realista vagyok, nem szívtelen.

– Azt akarom, hogy szeressék őt, és biztonságban legyen. Nem bízom rád.

– Ma reggel Michaelt a főkomornyikom kezébe nyomtad, és utána eltűntél, mint a kámfor.

Körül sem néztél, hol hagyod a babát!

– Nagyon kétségbe voltam esve, és csupán azért tettem, hogy végre felfigyelj rám. Úgy tűnik, bejött.

– A kétségbeesett emberek megvásárolhatók.

– Annyira azért nem estem kétségbe.

– Akkor tűnj el végre! Menj vissza Seattle-be, és ne rabold a drága időmet!

A férfi ezzel hátat fordított, és visszament a dolgozószobájába. Rachel berontott utána.

– Még ha kellemetlen is, olyan kompromisszumra kell jutnunk, amelyet mindkettőnk elfogad!

A lánynak, amint meglátta a szoba belsejét, elakadt a hangja. A termet boltív tagolta két részre. Az egyik oldalon hatalmas íróasztal állt hozzáillő székkal, míg a szemközti falon velencei ablakok pompáztak. A krémszínű márványpadló tökéletes összhangban volt a falak színével, a fehér kárpitozású kanapék és fotelek hanyag eleganciát sugároztak. A lámpák jellegzetesen olasz stílust képviseltek. Nos, valami ilyesmire gondol az ember, amikor azt mondja, hogy az olaszoknak van stílusérzékük.

Rachelnek a munkája kapcsán sok dizájnerrel és belsőépítésszel volt már dolga, de ez az egyszerű elegancia egyenesen lélegzetelállító volt. Nem tudta kivonni magát a hatása alól.

– Hihetetlen – mormolta maga elé. Nem tudta eldönteni, mi tetszik neki jobban, az ókorra emlékeztető ívelt kőfal, vagy a gyönyörű, hatalmas velencei ablak, amely rengeteg fényt engedett a terembe.

– Ez a dolgozószobád? – kérdezte ámulva.

– Igen – felelte a férfi, aki sötét íróasztala szélének támaszkodva figyelte, ahogy a lány szinte áhítattal pillant körbe a teremben.

– Elképesztően gyönyörű!

– Köszönöm.

Rachel az egyik falrészhez lépett, a kezével óvatosan végigsimított a kőfal felületén.

– Mennyi ebből az eredeti?

– Minden. Ez a szint a családnak van fenntartva. Itt soha nem fordult meg vendég. Megkértem a belsőépítészemet néhány változtatásra. A modern technikával bárholnan lehet dolgozni, és itt lényegesen hatékonyabban dolgozom, mint valami zajos irodában, ahol folyton zavarnának. – Giovanni nagy levegőt vett. – Az előbb valami kompromisszumról beszéltél.

– Igen. Nem gondolod, hogy valahol félúton megállapodhatnánk? – Mivel Giovanni nem felelt, a lány folytatta: – Nem várom el, hogy barátok legyünk. De legalább mindketten megpróbálhatnánk az unokaöcsénk érdekében egy irányba húzni a szekeret. Sajnos nincs más családtagja, csak mi. Felettből üdvös volna, ha a megmaradt hozzátartozói barátságos viszonyt ápolnának egymással.

– Egészséges a baba?

– Igen. Michael olyan egészséges, mint a makk. – Rachel nagy levegőt vett. – Idehozatnád? Tudom, hogy úgy tűnhet neked, közömbös vagyok iránta, de...

– Nem. Egyáltalán nem gondolom, hogy az volnál.

– De nem tudod, mennyire hiányzik. Születésétől fogva én gondoskodtam róla, mert Juliet nem volt olyan állapotban, hogy megtehesse. A halála után pedig ketten maradtunk.

Giovanniban részvét ébredt. Rachel vagy rendkívül tehetséges színésznő, vagy tényleg odavan a babáért.

– Idehozatnád? – kérte a lány újra, és a férfi szemébe nézett. A hangja őszintének és aggódónak tűnt, így Gio előhúzta a mobilját, és küldött egy üzenetet a házvezetőnőnek.

– Mindjárt itt lesz – mondta Rachelnek.

– Köszönöm – felelte a lány sugárzó arccal.

Rachel mosolya teljesen összezavarta a férfit. Kifejezetten vonzó nő, ha pedig mosolyog, akkor egyenesen gyönyörű.

Anna csendesesen kopogott a nyitott ajtón, mielőtt behozta a gyereket, aki ébren volt, élénken rúgkapált – és bömbölt. Anna a férfira nézett, aki a fejével némán Rachel felé intett.

Rachel a szobalányhoz lépett, átvette tőle a gyereket, és magához ölelte. Megpuszilta Michael feje búbját, majd a homlokát, suttogott valamit a fülébe, végül a kicsi megnyugodott, és abbahagyta a sírást.

Bár a gyerek állítólag Antonio fia, Giovanni mégis valahogy kívülállóként szemlélte a jelenetet.

Talán túl sokáig várt azzal, hogy megismerje az unokaöccsét. De most Michael itt van, és ő nem hagyhatja, hogy ez a nő eltűnjön vele! Antoniót már elveszítette, az öccse egyetlen gyermekét már semmiképp sem veszítheti el.

– Michael szeret téged – bökte ki.

– Én pedig szeretem őt – felelte a lány.

– Valójában itt sem akartad hagyni, ugye?

– Igazából nem gondoltam, hogy eljutok a vízitaxihoz. Azt hittem, fogadsz, és nyugodt körülmények között megbeszélhetjük a dolgot.

– És mit csináltál volna, ha nem megyek utánad?

– Vártalak volna a szállodában – felelte Rachel, s közben csókot lehelt Michael kezecskéjére. Majd megcirógatta az orrát, mire a kicsi nevetett. – Úgy terveztem, ha fél órán belül nem jössz utánam, akkor visszajövök.

– Visszajössz, és...?

– Berontok az ajtón, ordítok, sikítok...

– Nem volt lelkiismeret-furdalásod, miután itthagytad?

– Dehogynem. Rettenetesen félttem – felelte Rachel, miközben mélyen magába szívta az édes csecsemőillatot. – De a jövőtől ugyanennyire félttem. Szóval azt tettem, amit tennem kellett. Reméltem, hogy kicsalogatlak az elefántcsonttoronyból, és rábírlak, hogy támogass bennünket.

Giovanni leült az íróasztal melletti székre, és hátradőlt.

– Mégis honnan volt ez a bizakodás, amikor egészen eddig olyan mereven elutasító voltam veled?

– Mert Antonio annyira szilárdan hitt benned. – Amint Rachel látta, hogy a férfi arca mennyire elkomorul Antonio nevét hallva, kissé inába szállt a bátorsága, de azért folytatta: – Azt mondta,

hogy száz százalékgig meg lehet bízni benned. Nem is egyszer említette, hogy a Marcellók nélküled és az önfeláldozó munkád nélkül sehol sem lennének.

Giovanni átható pillantást vetett a lányra. Rachel nem tudta mire vélni ezt az egész helyzetet. A gyomra már görcsben volt a kimerültségtől és az idegességtől.

– Azt hiszem, ideje indulnunk. Michaellal visszamegyek az Arcadia Hotelbe. Játsszom kicsit vele, aztán kap még egy üveg tápszert a délutáni alvás előtt.

Egy pillanatra néma csend uralkodott a teremben, majd Giovanni megszólalt:

– Úgy vélem, jobb volna, ha maradnátok.

– Itt? De hát miért?

A férfi felállt, és Rachelhöz lépett.

– Idehívtad a lesifotósokat, és ha ők egyszer megjelennek valahol, nem állnak csak úgy odébb. Itt csatangolnak a környéken, és rád vadásznak.

A lány szíve a torkában dobogott. Nem azért, mert megijedt Giovanni szavaitól, hanem mert a férfi egészen közel jött hozzá, és ő olyan erősen érezte a testéből sugárzó energiát, mint amikor mindenki szeme láttára megcsókolta.

– Elküldök valakit a hotelba a holmidért, és átköltözől ide.

– Nem!

Giovanni nem törődött a lány tiltakozásával.

– Kint már nem volnátok biztonságban. És nem hagyom, hogy az unokaöcsémmel a média elől meneküljete Velencében. És nincs is szükség rá, hiszen itt is tisztázhatunk mindent, nyugodt körülmények között.

– Nem szeretnék itt lakni. – A férfi kérdőn pillantott Rachelre. – Nem, nem gondolnám, hogy rossz vendéglátó vagy. Inkább én nem vagyok jó vendég. Éjjel olykor fel-alá járkálok, mert nem tudok megnyugodni.

– Itt igazán megnyugodhatsz. Kapnál segítséget a gyerek mellett.

– Kérlek, ne nevezd *gyereknek!* Michael a neve. Michael Marcello.

– Michael Marcello Bern – javította ki a lányt Giovanni. – Láttam a születési anyakönyvi kivonatot. A húgod és az öcsém nem voltak házasok.

– Nem tudom, vajon Michael hasonlít-e a gyerek Antonióra, mert egyetlen kiskori képet sem láttam róla. De Michael helyes kisserác, és a Marcellók bőrszínét örökölte.

– Semmi baj sincs Michaellal. De te igenis segítségre szorulsz, ahogy magad is többször említetted, és ezt a segítséget itt kapod meg.

Rachel Michaelra pillantott, és elszorult szíve. Szerette a kicsit, és nem tudta volna az életét elképzelni nélküle.

– Igen, az jó volna – bólintott végül vonakodva.

– Akkor maradjatok itt! Bármikor elhagyhatod a palotát, és azt teheted, amihez kedved van. Addig Michael itt biztonságban lesz, és nem lesz kitéve a kamerák kereszttüzésének. Nem akarom, hogy a média diktálja a döntéseinket – mondta a férfi, és előkapta zsebéből a mobilját. – Iderendelem Annát, ő majd előkészíti neked a vendégszobát.

3. FEJEZET

Rachel volt már egyszer Velencében, és nagyon tetszett neki a város. Szerette a csatornákat, a hidakat, sikátorokat, a kis hátsó udvarokat, a házakat, a csodálatos ablakokat és homlokzatokat. Akkor egész itt-tartózkodása alatt azt kívánta, bárcsak megismerhetne egyet belülről a pompás házakból. És íme, most itt van...

– A szobája, Signorina Bern – mondta Anna, és kinyitotta a zsalugátereket az ablakon, hogy bejöjjön a fény.

A szomorú időjárás dacára a színek egyszerre életre keltek, s szinte világítottak a szobában. A fából készült ablakpárkányok és a tetőszerkezet gerendái egyaránt aranyozottak voltak, a falakat fejmagasságig márvánnyal burkolták. A hatalmas kék színű, arannyal szegett szőnyeg majdnem teljesen beborította a sötét parkettát. A szoba közepén egy hatalmas, mennyezetes ágy állt. Az ágytakaró és a párnahuzat hófehér volt. Anna egy nagy, tükrös ajtajú szekrényre mutatott.

– A ruháinak.

Rachel bólintott, és megpaskolta Michael hátát.

– Köszönöm.

Ezután Anna a szoba túloldalán lévő nagy ajtóhoz vezette. A kishálóban egy férfi éppen egy gyerekágyat állított fel.

– A *bambinónak*.

Ez a szoba valamivel kisebb és zsúfoltabb volt, mint a vendégszoba. A kiságy közvetlenül a fal mellett állt, és zöld brokátból készült baldachin árnyékolta. A márványkandalló mellett két fotel állt, s a világoszöld falak üdítő hangulatot kölcsönöztek a szobának.

– Szép szoba, tetszik – jegyezte meg Rachel Annának –, de nem lesz szükségünk rá. Michael velem alhat a vendégszobában. A gyerekágy ott is felállítható.

Anna a homlokát ráncolta.

– *Non capisco, cosa intende.*

Rachel feladta. A kiságy így sem volt túl messze. Majd nyitva hagyja a zöld szoba ajtaját. Így aztán jóváhagyóan bólintott.

– Enne valamit? – kérdezte Anna.

– Igen, köszönöm.

Miután Anna elment, Rachel, a karjában Michaellel, fáradtan ült le az egyik fotelba, és kimerülten sóhajtott. Micsoda délelőtt volt! Zúgott a feje. Lehunyta a szemét, és csak akkor nyitotta ki ismét, amikor kopogtattak.

Rachel a karján szundító Michaelra pillantott. Óvatosan felállt a kicsivel, majd ajtót nyitott Annának, aki az ebédet hozta.

A szobalány a fotel mellett álló kisasztalra tette a tálcat, amelyen egy tálban saláta volt, egy nagyobb tányéron pedig szendvicsek sorakoztak. Anna ezután felnyitott egy palack ásványvizet, és töltött egy pohárral Rachelnek.

– Köszönöm.

A szeletelt olasz sonkából, a szarvasgombás sajtból, tőkehalkrémből és egyéb finomságokból készült apró szendvicsek igazán pompás látványt nyújtottak.

Alighogy Anna távozott, megjelent a szobában Giovanni. Michael pelenkatartóját hozta, és odaállította az ágy mellé.

– Szükséged van még valamire? – kérdezte.

– Nem, köszönöm – felelte Rachel kényszeredett mosollyal. – Időközben egész jól megtanultam fél kézzel enni.

Giovanni egy ideig csendben figyelte a lányt és a gyereket.

– Nagyon hasonlít Antonióra – szólalt meg végül. – Add ide nekem, te pedig egyél nyugodtan!